

rően azért, mert nem adatik számukra más téma, mint saját személyük.

Az ember nem önmaga által érti meg önmagát. Az ember nem képes tovább növekedni, ha már nem kell senkinek; ilyenkor önmagára zsugorodik össze. Az ember csak akkor érti meg önmagát, ha szeret, ha harcol valamiért vagy dolgozik valamin. Az ember akkor érti meg önmagát, ha mások igénylik azt, amit adni tud. Csodálatos boldogság a szerelemben vagy a barátságban, ha valaki azt mondja nekünk: Szükségem van rád! Ez az egyik legszébb szerelmi vallomás, ami csak létezhet. A szerelmes nő, a szerelmes férfi védtelenné teszi magát: bevallják, hogy nem akarnak, és nem is tudnak egymás nélkül élni: Szükségem van rád! A legnagyobb bizalom, amellyel a szerelmesek megajándékozhatják egymást, az, ha lemondanak függetlenségükről, arról, hogy elegendő legyenek önmaguknak, és ehelyett a másik szerelmébe menekülnek: Szükségem van rád! Hideg-rideg az élet ott, ahol az emberek azt mondják egymásnak: Többé nincs szükségem rád. A „Szükségem van rád!” mondat falakat dönt le: az ember mezítelenül és védtelenül áll a másik előtt. Annak az erőssége, aki teljesen egyedül

van, halálos erősség. Az uralkodás ereje ez, amely véghezvisz ugyan valamit, de nem szül semmit. Az, hogy szükségem van valakire, s hogy valakinek szüksége van rám, az élet gazdagságát jelenti; fukar élet az, ha senki sem kell nekem, és én sem kellek senkinek.

Az, hogy szükség van rám, nem egyszerűen jó vagy erkölcsös dolog; szívesebben határoznám meg egy esztétikai kategóriával: szép dolog. A mások felé odafordulni képes ember szép ember. A saját rászorultságára igent mondó ember még szebb ember. Van egy olyan szó az Újszövetségben, amelyet nagyon kedvelek: túlárád, túlcsondul. Annak az embernek a szeretetét, nagylelkűségét jelöli, aki nem tartogatja későbbre magát, aki nem fukarkodik önmagával, hanem elpazarolja magát. Értetni ahhoz, hogy elpazaroljuk magunkat – nagyszerű művészet. Az „elpazarolni” a németben az „eltűnni”-vel függ össze (verschwinden – verschwinden), de az ember éppenséggel nem tűnik el, ha elpazarolja magát; ha mégis eltűnik önmaga elpazarlása nyomán, akkor az a pazarlás hamis volt. A nőktől gyakran megkívánták, hogy pazarolják el magukat, s egyúttal tűnjenek el. Azt az erényt, hogy másoknak

hasznára legyünk, mindenekelőtt rájuk rótták ki. Az az erény azonban, amely nem egyformán érvényes mindenki számára, nem erény, hanem bűn. Mindenkinek joga van arra, hogy „kivonja magát a forgalomból”, ha már csak a szolgálatára tartanak igényt, és legfeljebb még árnyékszerű jelenlétére.

Lassan eltávolodtunk a boldogságellenes diktátumoktól. Megtanultuk azt mondani: én, és megtanultunk a saját gondolatainkra, a saját kiteljesedésünkre vágyakozni. Megtanultuk, hogy szándékaink önmagunkra irányuljanak. De aztán megállapítottuk, mennyire kimerítő lehet az önmagunkra irányulás. Megtanultuk, hogy éppolyan veszélyes cél, mint a merő önzetlenség. Újból megtanultunk egy régi igazságot: Aki meg akarja menteni az életét, el fogja veszíteni. Akinek semmi más nem lebeg a szeme előtt, csak önmaga, az elpusztítja önmagát és a körülötte lévő világot is. De milyen szerencse: Már nem riadunk vissza a boldogságtól.

Fulbert Steffensky

Forrás: Publik-Forum Extra, 2016. január

A híd

Két testvér lakott egymás mellett. Nagyon összevesztek. Az egyikük elutazott messzire, és megbízott egy ácsot, hogy amire megjön, építsen nagy kerítést a házaik közé. Nem akarja többé látni a testvérét.

Amikor megjött, megdöbbenve látta, hogy nem kerítés épült, hanem egy híd. A testvére elérkezve nyúlva ment át hozzá, és azt mondta, megértettem a szándékodat. Valóban szeretetben kell élnünk. Az ács pedig azt mondta, mennem kell, mert sok helyen kell még hidakat építenem.

Jézus hidat épített Isten és ember közé. A legmagasabb isteni világba juthatunk, ha akarunk.

Sok szent és rendalapító életét olvastam. Voltak köztük, akik élték a maguk nagyvilági életét, szórakoztak, mulatoztak, bűnben éltek, de amikor rátaláltak a jézusi útrahídra, ez egy másik világba vezette őket.

Falakat építeni könnyebb, de lebontani őket jóval nehezebb.

Két szerzetes lakott remeteként egy barlangban. Az egyikük azt mondta: „Eljutottam az életszentség azon fokára, hogy ha hibázol valamiben, szóvá teszem, és teszek egy kis követ magunk közé.” Rövid időn belül megépült a fal köztük között...

Falak épülnek ember és ember közé a kritizálással, a harag által, a megvetés eredményeként, a sértődések következményeként a gyűlölködők között.

Hidakat építeni nehéz feladat. Tartósnak, teherbíróknak kell lenniük. – Kispap korunkban, a győri szeminárium ablakából néztük, ahogy a Mosoni-Dunára hidat építettek. A két partról indultak, és csúszózsalsal módszerrel dolgoztak. Találgattuk, jól érnek-e össze az ívek. Jó volt a számítás és a munka. Pontosan értek össze a híd elemei.

Ember és ember közti kapcsolat jelképe is a híd. Sok erőfeszítést igényel, amíg az emberekben kiépül a barátság, az elfogadás, a szeretet, a szerelem.

A hidak mindig létfontosságúak voltak. A háborúkban stratégiai fontosságuk miatt tartották őket számon. Védték, vagy felrobbantották őket. – Mi lenne Budapesttel hidak nélkül? Ha nem lenne híd a Tiszán, a Rábán, a Rábcán? A hidak nem elválasztanak, hanem összekötnek. Ez a leglényegesebb tulajdonságuk.

Kapcsolatot kell építeni Istenhez és embertársainkhoz. A Földön a leggyümölcsözőbb a jó Isten- és emberkapcsolat.

Életünk meghatározó feladata: nem falakat, hanem hidakat kell építeni. Hangot kell találnunk minden jószándékú, jóakarátú emberrel.

Vincze József